

Dag flytte hjem til Moderens Lejlighed, der stod urørt efter hende.

Hun var iøvrigt selv forundret over sin frygtelige Ophidselse, da hun dog fra første Færd havde forudset, hvad der nu var sket. Men det var ogsaa mere hele hans Ynkkelighed, hun følte sig nedværdiget af, end hans Utroskab. Hans Letfærdighed kunde hun maaske have tilgivet ham, som hun havde baaret over med hans brutale Skinsyge og de andre Svagheder, ikke hans Falskhed, ikke dette usle Hykleri. Og med det Menneske havde hun et Barn! Hun, hvem den bedste og ridderligste af alle Mænd ikke havde været god nok, var faldet i Armene paa dette skamløse Kryb! Hvordan var det gaaet til? . . . Aa, hun vidste det endelig nok! Glimtvis var Forstaaelsen gaaet op for hende, naar hun i den senere Tid havde tænkt tilbage paa deres Forhold fra dets første Begyndelse. Han havde baaret sig ad ligesom Jernbanerøveren, der bedøver sit Offer, før han udplyndrer det. Med al Slags velberegnet Underholdning havde han dysset hendes Aarvaagenhed i Søvn for at kunne overliste hende. Trods de mange advarende Eksempler, hun havde haft for Øje, trods Venindernes Skæbne, der havde skærpet hendes Mistro, og trods de Ord, som hendes kloge Mor saa ofte lod falde, at i Forholdet til Kvinder var de fleste Mænd Lejlighedstye, — hun var som de andre gaaet sin